

เทศน์อบรมพระ ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๓๔

สังวรธรรม

นาน ๆ ถึงจะได้มีเวลาพูดธรรมะกันครั้งหนึ่ง ๆ เพราะธาตุขันธ์ล้มเหลวไปโดยลำดับลำดับตา จนจะทำงานอะไรไม่ได้แล้ว เพราะธาตุขันธ์เป็นเครื่องมือของธรรม เป็นเครื่องมือของกิเลส เวลากิเลสทำงานก็เอาขันธ์นี้แลทำงาน คือ เอารูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ หรือเอาตา หู จมูก ลิ้น กาย นี้ทำงาน ธรรมะก็เอาขันธ์อันนี้ทำงานเช่นเดียวกัน เพราะไม่มีสิ่งอื่นใดที่จะมาทำงานแทนขันธ์นี้ได้ ขันธ์นี้จึงเป็นเพียงเครื่องมือของทั้งฝ่ายดีและฝ่ายชั่ว คือฝ่ายกิเลสและฝ่ายธรรม เฉพาะอย่างยิ่งคือสัญญาขันธ์เป็นสำคัญในการทำงาน

สำหรับผมเองรู้สึกว่ายากมาก ความจำหลงลืม พูดอะไรไปก็มีแต่จะหลุดตกหายไปเป็นระยะ ๆ การเทศน์จึงไม่สะดวกที่จะแสดงธรรมไปโดยลำดับ เพราะจะเรียกว่ากังวลก็ไม่ผิด คือต้องมีแระวังสัญญานี้จะหลุดหายไป เมื่อตั้งทำระวังอยู่ก็พอจับปะติดปะต่อกันไปได้ ดีกว่าที่ไม่ระวังและเทศน์ไปโดยลำพังอยู่มากทีเดียว

การสงสารหมู่เพื่อนนั้นยอมรับว่าสงสาร เพราะมาจากที่ต่าง ๆ เรียกว่าทั่วประเทศไทยก็ไม่ผิด เพราะมาจากทุกภาค มุ่งอรรถมุ่งธรรม มุ่งครูบาอาจารย์ที่จะชี้ช่องทางที่ถูกต้องดีงามให้ นำไปประพฤติปฏิบัติตนด้วยความถูกต้อง และเป็นผลขึ้นมาโดยลำดับ เพราะฉะนั้นเรื่องครูอาจารย์จึงเป็นของสำคัญมาก ไม่ว่าครั้งพระพุทธเจ้าหรือครั้งพุทธกาล ไม่ว่าครั้งใดสมัยใด จนกระทั่งปัจจุบันนี้และยังจะต่อไปอีก เกี่ยวกับเรื่องครูอาจารย์เป็นสำคัญนี้ละไม่ได้

ท่านผู้มาศึกษาธรรมธรรม พึงเป็นผู้มีความหนักแน่นในธรรมทั้งหลาย ประหนึ่งว่าปิดหูปิดตาจากทางเดินของโลกสงสาร คือกิเลสประเภทต่าง ๆ เสียทั้งหมดก็ไม่น่าจะผิดไป เพราะตามธรรมดาของกิเลสย่อมมีความอยากความต้องการอยู่ภายใน คือหัวใจนั้นแหละเป็นสำคัญ แล้วผลักดันออกมาตามช่องทางที่ควรจะออกได้ เช่น ตา ความอยากไม่ใช่ตาเป็นผู้อยาก แต่จิตเป็นผู้อยาก เราก็มักเรียกว่าอยากดู คือจิตนั้นแหละมันอยากดู อะไรดู ก็คือตาเป็นผู้ดู นี่ตาเป็นเครื่องมือของการดู หูเป็นเครื่องมือของการฟัง จมูก ลิ้น กาย เป็นเครื่องมือแต่ละอย่าง ๆ ที่ออกมาจากความอยากของใจ

ใจมีความอยากตลอดเวลา เพราะฉะนั้นจึงต้องได้หักห้ามกัน ประหนึ่งว่าปิดทางเดินของกิเลสที่ออกเที่ยวหากินเสียทั้งหมด เห็นก็สักแต่ไม่เห็นไม่สนใจ ความสนใจส่วนมากร้อยทั้งร้อย มักเป็นเรื่องของกิเลสพาให้สนใจดู พาให้สนใจฟัง จึงต้องได้ตัดอยู่

โดยสม่ำเสมอ ประหนึ่งว่าหุหนวกตาบอด ไม่สนใจกับโลกกับสงสาร นี่หมายถึงผู้ที่มุ่งต่อความหลุดพ้นโดยถ่ายเดียว ความหนักแน่นในการระมัดระวังรักษาอายตนะของตน ย่อมเป็นอย่างที่กล่าวมานี้

ในครั้งพุทธกาลท่านก็แสดงไว้ในปัญจกิกขุ คือกิกขุ ๕ องค์ องค์หนึ่งหนักแน่นในการรักษาตา องค์หนึ่งหนักแน่นในการรักษาหู แต่ละองค์ ๆ หนักแน่นไปในอายตนะแต่ละอย่าง ๆ ตา หู จมูก ลิ้น กาย จิต นี่ท่านก็แสดงไว้แล้ว ท่านมีความระมัดระวังอย่างนั้นเอง

มองเห็นสิ่งใดถ้าเป็นความจงใจในสิ่งนั้น มักจะเป็นกิเลสเป็นส่วนมาก สิ่งที่ไม่น่าสนใจก็คือธรรม เพราะกิเลสไม่ให้อสนใจ จึงไม่สนใจในสิ่งที่เป็นสารคุณ แต่กลับไปสนใจในสิ่งที่ไร้สาระ แต่เป็นผลของกิเลสโดยถ่ายเดียวเท่านั้น นี่จึงเป็นการลำบากสำหรับการประพฤติปฏิบัติธรรม เพราะฉะนั้นจึงขอให้ทุกท่านได้ตั้งอกตั้งใจ อย่าเสื่อมอย่าคลาย อย่าชินอย่าซาในการระมัดระวังรักษาตัว

เพราะกิเลสไม่เคยชินซาต่อผู้ใดทั้งนั้น กิเลสเป็นกิเลสวันยังค่ำ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหา เป็นกิเลสวันยังค่ำ ไม่มีความชินต่อผู้ใด แต่การปฏิบัติธรรมนี้กิเลสมักจะแทรกความชินเข้าไป เมื่อชินซาแล้วก็ให้เกิดเป็นความท้อถอยอ่อนแอและความนอนใจ นั่นเป็นเรื่องของกิเลสแทรก ๆ เราไม่ค่อยรู้เมื่อยังไม่ถึงขั้นที่ควรจะรู้กัน จึงขอให้พากันตั้งอกตั้งใจระมัดระวังรักษาตัวเอง อย่าเห็นสิ่งใดมีคุณค่ายิ่งกว่าธรรม ที่เรากำลังปฏิบัติบำเพ็ญอยู่นี้ ต้องฝากเป็นฝากตายกับธรรมอย่างนั้นแล จิตใจจึงจะมีความสงบร่มเย็น

ศาสนธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ที่ออกมาเป็นกิริยาว่าคำสั่งสอนนี้ เป็นประเภทหนึ่ง ธรรมแท้ ๆ นั้นเป็นอีกประเภทหนึ่ง จะปรากฏอยู่ในพระทัยและใจของท่านผู้สิ้นกิเลสเท่านั้น ในบรรดาธรรมที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ เรื่องของธรรมทั้งหลายกับศาสนธรรมกลมกลืนเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จึงเรียกว่าศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าคือตลาดแห่งคุณงามความดีทั้งหลาย จนกระทั่งถึงมรรคผลนิพพาน สด ๆ ร้อน ๆ อยู่กับศาสนธรรมนี้ไม่เป็นอื่น

ถ้าผู้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามหลักศาสนธรรมนี้แล้ว อย่างไรก็ตามก็เท่ากับว่าก้าวเดินไปอยู่โดยลำดับลำดับ เช่นเดียวกับตามเสด็จพระพุทธเจ้าไปนั้นแล ไม่ได้ห่างไกลเลย ถ้านอกเหนือไปจากการประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้องตามนี้แล้ว แม้จะอยู่ใกล้ชิดติดพันกับพระพุทธเจ้า ก็ประหนึ่งว่าได้หันหลังให้พระองค์ เดินคนละซีกละทางเข้ากันไม่ได้เลย นี่หลักสำคัญอยู่ที่ตรงนี้ จึงขอให้พากันตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติ

อย่ามีความชินชาต่อการบำเพ็ญของตน คืออย่าชินชาต่อกิเลสที่เป็นข้าศึก คอยกระชิบกระชาบอยู่ภายในจิตใจของเราตลอดเวลา นั่นแลเป็นสำคัญ ถ้ามีสติเราจะทราบความกระชิบกระชาบของกิเลส ความจุดความลากถ้าหยาบก็เรียกว่าจุดว่าลาก ถ้าละเอียดก็เรียกว่ากระชิบกระชาบ ให้เป็นความรู้สึกยิบ ๆ แยะ ๆ คิดอยากอันนั้นคิดอยากอันนี้ นั่นละเป็นส่วนละเอียดของมันซึ่งเป็นอยู่ภายใน แต่เราไม่รู้มันชั

เมื่อเราก้อยู่ในท่ามกลางตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน คือศาสนธรรมของพระพุทธเจ้านี้ด้วยแล้ว โดยความเป็นนักบวชนักปฏิบัติ แต่ไม่ได้ทรงมรรคทรงผลแม้แต่ขั้นสมาธิขั้นไปนี้ มันเกินเหตุเกินผล เกินความคิดความอ่านของคนทั่ว ๆ ไปจะคิดได้ตำหนิได้ เพราะศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมที่แน่นอนไม่มีความเป็นอื่นเลย แต่เราประพฤติปฏิบัติแม้เพียงความสงบหนึ่งภายในจิตใจ พอจะเป็นสมบัติของตนได้ซบบังเป็นกาลเป็นเวลา หรือได้ชมในสมถธรรมคือความสงบใจเป็นพื้นฐานของใจก็ยังไม่ได้แล้ว ก็แสดงว่าเราอยากจะพูดว่ามันเลยแล้ว เลยอะไรไปหาคุณค่าไม่ได้เลย ไม่สมเจตนาที่เรามาบวชในพระพุทธศาสนาี้แม้ชนิดหนึ่งเลย มันขัดมันแย้งกันถึงขนาดนั้น แลกับความจริงที่ทรงแสดงไว้

ผู้ปฏิบัติธรรมที่เรียกว่าตลาดแห่งมรรคผลนิพพานนี้ด้วยการบำเพ็ญ แต่ไม่ได้ปรากฏผลแห่งการบำเพ็ญ มีสมาธิหรือความสงบใจเป็นต้น ปรากฏขึ้นภายในจิตใจนี้ รู้สึกว่ามันเกินเหตุเกินผลเกินเอาเสียทุกอย่าง ขึ้นชื่อว่าธรรมที่ควรจะคาดถึงว่าน่าจะได้ผลอย่างนี้ แล้วกลับตาลปัตรไปหมดนี้ เรานี้แลเป็นผู้เลวกว่าใคร ๆ ในโลก เพราะเราเป็นผู้ปฏิบัติจากความเป็นนักบวชของเรา แต่ผลที่พึงได้รับเป็นสักขีพยานในการบำเพ็ญของตนไม่ปรากฏเลยนี้ มันพลิกก็กก็ถกเกินไป ขอให้ท่านทั้งหลายจงจำข้อนี้ไว้ อย่าวไรต้องให้ได้ทรง

ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานก็ตั้งแต่ความสงบนี้แหละขึ้นไป เริ่มสงบนั้นเริ่มปรากฏผลแล้ว สงบละเอียดเข้าไปเท่าไรก็ยิ่งปรากฏผลเด่น จนกระทั่งถึงขั้นปัญญาวิมุตติหลุดพ้น นั่นแลคือมรรคผลนิพพานจากศาสนธรรมของพระพุทธเจ้า ที่ประกาศกังวานมาได้ ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว เรียกว่าผล สมกับชื่อกับนามของเราที่เป็นนักปฏิบัติ จากความเป็นนักบวชมาด้วยดีแล้ว

เพราะเทศนี้เป็นเทศที่ว่างที่สุด เป็นเทศที่ใครก็ให้เกียรติ เฉพาะชาวพุทธของเราให้เกียรติทั่วประเทศ แม้ทางราชการงานเมืองก็ให้ความสะดวกทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มาแต่ต้องไม่มายุ่ง เปิดโอกาสให้บำเพ็ญเต็มสติกำลังความสามารถของผู้เป็นนักบวชทุก ๆ รายไป แต่เราผู้เป็นนักบวชและเป็นนักปฏิบัติ ไม่ปรากฏผลเพียงแม้แต่ความ

สงบเลยนี้ มันพิลึกเอาเสียเกินคาดเกินหมาย ประหนึ่งว่าเหยียบดินทั้งแผ่นดินไปนั้นแล
ขอให้คิดในข้อนี้ให้มาก

ทำไมจึงสงบไม่ได้ ก็เพราะการรักษาตัวไม่ได้รักษาใจไม่ได้นั่นเอง ใจจึงต้อง
วอกแวกคลอนแคลน หาแต่พินแต่ไฟมาเผาไหม้ตนเอง จากทางตา ทางหู ทางจมูก
ทางลิ้น ทางกาย ไม่มีการปิดกั้นกันบ้างเลย ใจอยากอะไรก็พุ่งออกมาทางตา อยากอะไร
ก็พุ่งมาทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ไม่มีช่องที่ปิดไว้บ้างเลยนี้มันเป็นยังงี้ ให้พา
กันพิจารณาข้อนี้ ถ้าหากว่าเราได้ปิดช่องเหล่านี้ไว้บ้าง มีความสำรวมระวัง จิตมีสติ
ประคับประคองอยู่แล้ว ทำไมจะสงบไม่ได้ ต้องสงบโดยไม่ต้องสงสัย

อันนี้เราอ่อนแอท้อแท้ในการระมัดระวังรักษาตัวเอง ที่ว่าสังวรธรรม คือสำรวม
ตนอยู่ด้วยสติ รักษาใจไม่ให้คิดแผ่สายไปในสิ่งที่เป็นภัย สิ่งที่เป็นภัยก็ประกาศกังวาน
มาตั้งแต่วันพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ทำไมเราจะไม่รู้ว่ามีสิ่งเหล่านี้เป็นภัย มีประจำศาสน
ธรรมของพระพุทธเจ้ามาตั้งแต่วันตรัสรู้ และจดจารึกมาก็จดจารึกเอาสิ่งที่มีที่เป็นตาม
หลักธรรมที่ท่านสอนไว้แล้วมาตั้งนั้น ว่าสิ่งนั้นเป็นภัยสิ่งนี้เป็นภัย เรื่อยมาจนกระทั่งบัด
นี้ รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัสเหล่านี้เป็นยังงี้ มีไหมในธรรมะของพระพุทธเจ้า

รูปชนิดใดเป็นภัย รูปชนิดใดไม่เป็นภัย เสียงชนิดใดเป็นภัย กลิ่น รส เครื่อง
สัมผัส ชนิดใดเป็นภัยไม่เป็นภัย บอกไว้แล้วอย่างสมบูรณ์ในหลักศาสนธรรม เหตุใด
เราจึงคัดจึงเลือกไม่ได้ เหตุใดเราจึงปิดจึงหลบหลีกมันไม่ได้ สิ่งเหล่านี้มีมาตั้งแต่
ดั้งเดิม เราได้ยินได้ฟังมาด้วยกัน ปฏิบัติมาด้วยกัน ปฏิบัติยังงี้ถ้าไม่ปฏิบัติเพื่อกำจัด
สิ่งเหล่านี้ปฏิบัติยังงี้ หรือว่าเพื่อกว้านสิ่งเหล่านี้เข้ามาเผาตนเองอย่างนั้นหรือ ถ้าเป็น
อย่างนั้นไม่เรียกว่าการปฏิบัติ สัตว์เดรัจฉานเขาไม่มีธรรมภายในใจ ก็เป็นเช่นเดียวกับ
เราที่ไม่ปฏิบัติในสังวรธรรมภายในตัวตนเองนั้นแล ไม่ได้ฝึกกันอะไรเลย

เราอย่าไปคิดถึงเพียงเพศนักบวชเฉย ๆ ต้องคิดถึงหน้าที่การงานที่ดำเนินตาม
ศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าหรือไม่ หากได้ดำเนินตามแล้ว ผลอย่างน้อยคือความสงบ
ใจต้องมี นี่เป็นพื้นฐานสำคัญที่นักปฏิบัติเราจะต้องได้ความสงบสมาธิ จากนั้นก็
พยายามพิจารณาทางด้านปัญญาดังที่เคยได้อธิบายให้ฟังแล้วนั้น หากไม่ได้พยายามทำ
อย่างนั้นอย่างแท้จริงแล้วก็จะหมดมรรคหมดผล คือหมดไปในตัวของเรานี้แหละ

คำว่ายุคว่าสมัยก็ไม่ได้แน่นอนหนีไปจากตัวของเราเอง ยุคไหนสมัยไหนวันไหน
เดือนใดปีใดสถานที่ใด ก็มีแต่ความประมาทเลินเล่อผลอตัวอยู่ตลอดเวลา หากความ
ระมัดระวังตั้งสติคิดด้วยปัญญาไม่ได้ นี่เรียกว่าเป็นผู้ครีผู้ล่าสมัยเพื่อธรรมทั้งหลาย ให้
กิเลสเหยียบย่ำทำลายอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้ ไม่สมควรแก่ความเป็นนักบวชของเราเลย
ขอให้ท่านทั้งหลายคิดให้ถี่ พิจารณาทบทวนให้ละเอียดถี่ถ้วน

ผมสอนด้วยความเต็มอกเต็มใจ สอนด้วยความตั้งใจ เพราะเคยสู้กับกิเลสที่สู้มาแบบนี้ หากจะเกิดอรรถเกิดธรรมก็เกิดด้วยวิธีนี้ ไม่ได้เกิดด้วยวิธีอื่น จึงนำวิธีอื่นแบบเหล่า ๆ เหล่า ๆ มาสอนไม่ได้ เพราะธรรมทั้งหลายไม่ได้เกิดจากความเหล่า ๆ เหล่า ๆ สุกเอาเผากิน อยู่ไปวันหนึ่ง ๆ อยู่ไปกินไปนอนไปพอฆ่าเวลาไป ฆ่าเดือนฆ่าปีไป กิเลสฆ่าหัวใจเราเราไม่ได้คิดนะ นี่เป็นความเสียหายอย่างยิ่ง เราเองก็ไม่ได้ทำอย่างนั้น พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้ทำอย่างนั้น พระองค์เองก็ไม่เคยบำเพ็ญอย่างนั้น

เราดูชิพระประวัติของพระพุทธเจ้าตั้งแต่เริ่มแรกเสด็จออกทรงผนวช เด็ดมาตั้งแต่เริ่มต้นเลย ตั้งแต่ขณะที่เสด็จออกทรงผนวช ดูชิพระราชโอรสราหุลกับพระชายามีคุณค่าขนาดไหน อะไรจะมีคุณค่ายิ่งกว่าทั้งสองพระองค์นี้ พระองค์ไม่ได้เสด็จเข้าไปเยี่ยมไปมองเลย ทั้ง ๆ ที่อยากเสด็จเข้าไปชมพระราชโอรสคือพระราหุล ก็กลัวจะเป็นภัยต่อการเสด็จออกบำเพ็ญของพระองค์ จึงไม่เสด็จเข้าไป ตัดพระทัยออก นี่เด็ดโหมฟังซิ

คนทั้งหลายเคยเห็นกันไหม ว่าเวลาออกบวชได้ฉกขโมยไปเสียบ ๆ ขนาดที่เป็นกษัตริย์เช่นนั้น แต่ได้ทำแบบคนอนาถานั้นเคยมีไหม แต่พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญเต็มพระองค์ด้วยวิธีการนี้ ไม่ให้ใครทราบเลย มีฉันทะอำมาตย์เท่านั้นติดตาม เด็ดโหมฟังไปโดยลำดับ นี่ละศาสดาของเรา แบบแผนของเราที่จะก้าวเดินให้สมกับว่า พุทธิ สรรณคจฺฉามิ ถึงพระองค์เป็นสรวะ ถึงอย่างนี้ซิ ดูแบบแผนตำรับตำราแสดงไว้อย่างไร นั่นละคือทางก้าวเดินของพระองค์ ประหนึ่งว่าให้มาตามตาคดด้วยอาการอย่างนี้ ๆ

เวลาเสด็จเข้าไปอยู่ในป่าในเขา ทุกข์ยากลำบากแค่ไหนในป่าในเขา ใครจะไปยินดีในเพศของฤาษีดาบสอย่างนั้น เพราะตอนนั้นยังไม่ได้เป็นพระก็ต้องเป็นฤาษีดาบสไปตามความนิยมของคนในสมัยนั้น ๆ นั่นแล เสวยพระกระยาหารเป็นยังงในตำราก็มิแล้ว จนถึงจะทรงอาเจียนออกมาทั้งที่ยังไม่ได้เสวยก็จะอาเจียนออกมาแล้ว เป็นยังงพระองค์ก็ตัดพระองค์ลงสู่สภาพลัทธิธรรมชาติ จึงเข้ากันได้เพราะปรับเข้ากันได้ แล้วทรงบำเพ็ญเรื่อยมาจนได้ตรัสรู้

วันที่จะตรัสรู้นั้นก็เอาอีก ในขณะที่ทรงบำเพ็ญอยู่ถึงขั้นสลบไสลนี้ เราได้เห็นเด็ดโหม ไม่เด็ดสลบได้ยังง ถ้าไม่พินก็ตายเท่านั้น ไม่เรียกว่าเด็ดได้ยังง เด็ดขาดขนาดไหน เด็ดเดี่ยวขนาดไหนศาสดาของเรา

แล้ววันที่จะได้อรรถธรรมก็เหมือนกัน ประทับใต้ร่มโพธิ์ ทรงตั้งสัจอธิษฐานขึ้นในสถานที่นั้นเวลานั้น จะให้ตรัสรู้ในสถานที่นี้แห่งเดียวหนึ่ง ถ้าไม่ได้ตรัสรู้แล้วก็ต้องตายในสถานที่นี้หนึ่ง การที่จะยอมลุกจากสถานที่นี้ไปแบบโมฆบุรุษนั้น เป็นไปไม่ได้แล้ว สำหรับลัทธิตถาคตราชกุมารคนนี้ ทรงเด็ดขาดโหมฟังซินะ จนกระทั่งได้ตรัสรู้ หากว่าพระ

องค์ไม่ได้ตรัสรู้แล้ว นั่นคือป่าช้าของพระองค์ในสถานที่นั้นนั่นแล ไม่เป็นสถานที่อื่นใด แต่นี้ได้ตรัสรู้แล้วจึงได้เสด็จออกโปรดสัตว์เรื่อยมาจนกระทั่งถึงพวกเราทั้งหลายทุกวันนี้ เต็ดใหม่พิจารณาซิ นีละธรรมะของพระพุทธเจ้าที่ได้ปรากฏขึ้นในพระทัย ปรากฏขึ้นมาจากวิธีการเด็ด ๆ ขาด ๆ ทั้งนั้น

กับกิเลสต้องเอาให้หนัก เพราะกิเลสไม่มีตัวไหนที่มีความอ่อนแอต่อแก้เหล่าไหล เหมือนพวกเราบำเพ็ญธรรมอยู่เวลานี้ เพราะความอ่อนแอของการบำเพ็ญธรรมคือเรื่องของกิเลสทำให้อ่อนแอต่างหาก แต่กิเลสมีความเข้มแข็งอยู่ในตัวของมัน โดยลำดับลำดับ ไกลชิดติดพันกับจิตใจของเราตลอดเวลา อาการต่าง ๆ มีแต่เรื่องของกิเลสแทรกซึมอยู่หมด ถ้าจะว่าเม็ดหินเม็ดทรายก็ทุกเม็ดหินเม็ดทราย ไม่มีเว้นเลยว่ากิเลสจะไม่แทรก

ใจของเราทั้งดวงนี้คือกิเลสทั้งนั้นหุ้มห่ออยู่หมด แสดงอากัปกิริยาอันใดออกมา มีแต่เรื่องของกิเลส ๆ ความรู้แห่งธรรมที่จะได้รู้เหตุรู้ผลลึบ ๆ แฝบ ๆ ในขณะที่กิเลสแสดงตัวออกมานั้นไม่มี มีแต่เรื่องของกิเลสแสดงออกเราจึงไม่รู้ เหมือนกับสัตว์ตัวหนึ่งในเวลามันมีตมิตอย่างนั้นหัวใจดวงนี้ ถ้าอยากรู้เรื่องดังกล่าว จงดูหัวใจด้วยสติ คลีคลายออกด้วยปัญญา

เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้พยายาม พยายามตั้งสติ สตินี้เป็นประโยคประถมเรียกว่าที่หนึ่งแห่งการบำเพ็ญ แห่งการก้าวเดินของเรา มีสติเป็นสำคัญ เมื่อตั้งสติลงไป ในจุดใด จุดนั้นจะปรากฏความรู้สึกขึ้นมา ความรู้สึกนั้นจะเป็นความรู้สึกทั้งแง่ธรรมะทั้งแง่กิเลสขึ้นมา เพราะทั้งสองอย่างนี้มีอยู่ภายในจิตใจเท่านั้น แต่ไม่มีสติทราบไม่ได้ กิเลสเต็มหัวใจก็ไม่ทราบ ธรรมะจะเกิดขึ้นก็เกิดขึ้นไม่ได้ เพราะกิเลสบีบบังคับเอาไว้ ปิดกั้นเอาไว้จึงรู้ไม่ได้ เมื่อสติหยั่งเข้าไปแล้วก็เรียกว่าเปิดทาง เริ่มรู้ ๆ เริ่มเห็นเริ่มเข้าใจ จิตก็เริ่มสงบตัวได้ถ้ามีสติ นี่เรื่องทางเดินของธรรมเดินอย่างนี้

ถ้าไม่มีสติแล้วไม่มีทางออกของธรรมที่จะให้รู้เรื่องของตัวเอง และรู้เรื่องของกิเลสที่อยู่ภายในจิตใจ ซึ่งแสดงออกมาทุกระยะเวลา ต้องได้ใช้สติให้ดี แล้วพิจารณาทางด้านปัญญา โดยยกธาตุชั้นนี้เป็นสำคัญขึ้นมา วิชยา ๆ ท่าน ๆ นี้หรือวิยใดก็ตามไม่พ้นที่จะพิจารณาเรื่องอสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนตตา ไปไม่พ้น

อสุภะอสุภังนี้สำคัญมากสำหรับวิชยา ๆ ท่าน ๆ พิจารณาแยกธาตุแยกชั้นเป็นความไม่สวยไม่งาม ความแปรสภาพ ดูตั้งแต่ผิวเข้าไปจนกระทั่งถึงภายในรอบตัว ทั้งข้างบนข้างล่าง ให้เห็นตามหลักธรรมชาติแห่งความจริงของมัน ซึ่งไม่ใช่เป็นของสะอาดเลย มีแต่ของสกปรกโสภณทั้งนั้น ออกมาจนถึงผิวหนังก็ยังไม่พ้นความสกปรกโสภณ ที่

เรียกว่าซีโคลว่าไง มันแสดงออกมาเต็มตัวของเรา เพราะข้างในมันสกปรก เมื่อออกมาข้างนอกก็ทำให้สกปรกไปตาม ๆ กัน

มนุษย์อยู่ที่ไหนต้องชกต้องฟอกต้องชำระสะสาง ไม่อย่างนั้นดูไม่ได้ อยู่ไม่ได้ เหมือนคลุ้งไปหมดยิ่งกว่าสิ่งทั้งหลายที่กองกันอยู่เขาก็ไม่เป็นอะไร เช่น กองฝุ่น เขามีความเหม็นคลุ้งที่ตรงไหน มีความสกปรกโสภณที่ตรงไหน ถ้าเป็นกองมนุษย์แล้วเอาดูซิ นะ ทั้งเป็น ๆ นี้แหละ มันก็เป็นกองป่าช้าฝังขึ้นมาในนั้น ยิ่งตายด้วยแล้วดูไม่ได้เลย

ทำไมเราจึงฝันความจริงเอานักหนา ว่ามันสวยมันงาม มันน่ารักใคร่ชอบใจ มันจีรังถาวร ฝันไปทำไมฝันธรรมะของพระพุทธเจ้า เราทราบไหมว่าความฝันอันนี้คือเรื่องของกิเลสที่มันจุดมันลากเรา นี่แหละเรื่องของกิเลสมันจุดมันลากอย่างนี้ ตีฝิงจมไว้ในนั้นแล้วยังจุดยังลากเข้าไปอีกเรื่อย ๆ นี่คือนำทางเดินด้านปัญญาให้พิจารณาอย่างนี้ พิจารณาอยู่เรื่อย ๆ ในเวลาที่จะพิจารณา

ในเวลาที่จะทำความสงบก็ให้ใจมีความสงบด้วยบทรธรรม ถ้าผู้จะบำเพ็ญผู้จะเริ่มต้น ก็ให้มีคำบริกรรมเป็นที่เกาะของจิต ถ้าไม่มีเลยกำหนดเอาเฉย ๆ นี้ไปไม่รอด เรรวนเรร้อนไปหมด ไม่ทราบว่าจะจุดไหนเป็นผู้รู้ จับไม่ได้ รู้หมดทั้งตัว เวลามันออกไปเที่ยวหากินโดยทางกิเลสจุดลากไปไม่รู้เลย รู้อยู่ทั้งตัวนี้แหละ แต่เวลากิเลสออกไปหากิน พาความรู้นี้ออกไปไม่รู้

จึงต้องได้อาศัยคำบริกรรม เช่น พุทโธ หรือธรรมบทใดก็ตามที่ถูกจริตนิสัยของตน แล้วนำธรรมบทนั้นมากำกับใจ ให้อยู่กับธรรมบทนั้นโดยเฉพาะเท่านั้น ประหนึ่งว่าโลกนี้ไม่มี มีแต่คำบริกรรมเช่นพุทโธ ๆ เป็นต้น กับความรู้ที่กลมกลืนกันอยู่เท่านั้น ไม่มุ่งไม่หวังว่าจะเป็นผลเป็นประโยชน์อย่างไร ไม่ต้องคาดต้องคิด ให้อยู่กับความรู้นี้เท่านั้น แล้วจิตจะแสดงผลขึ้นมาในงานที่ทำนั้นแล คือจิตจะสงบตัวเข้ามาให้เห็นอย่างชัดเจนในจุดที่บริกรรมนั้น

เพียงจิตสงบเท่านั้น ถ้าผู้ไม่เคยเป็นเลยก็มีความตื่นเตน มีความปีติยินดี เพราะเป็นสุข สุขอันนี้ไม่เหมือนสุขอื่นใด เพราะฉะนั้นจึงเกิดความตื่นเตน คือความสุขที่เกิดขึ้นจากความสงบเพียงเท่านี้ เราก็พอให้เป็นอาหารเครื่องดื่มของใจแล้ว ถ้ายิ่งมีความสงบไปเรื่อย ๆ ใจสบาย ผู้มีสมาธิเป็นผู้มีความสบาย สบายขั้นนี้ก่อน แต่ถ้าพูดถึงเรื่องธรรมะขั้นสูงแล้ว สบายอันนี้ยังไม่จัดว่าเป็นที่สบายตามหลักศาสนธรรมอย่างแท้จริง เพียงเป็นที่พักที่สงบจิตให้ได้ก้าวเดินด้วยทางปัญญา เมื่อได้ก้าวเดินโดยทางปัญญา นั่นละที่นี้เป็นทางที่จะแก้ที่จะถอดถอนกิเลส

ความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ความหลงก็ดี ราคะตัณหาที่ดี มันเต็มอยู่ในหัวใจ คลุกเคล้ากันอยู่กับร่างกายส่วนต่าง ๆ เต็มไปหมด มีตั้งแต่ความโลภความโกรธความ

หลง ความรักความกำหนัดยินดีแทรกอยู่หมดทุกชุมชนของเราเนี่ย ทั้งภายในภายนอก เพราะฉะนั้นจึงต้องพิจารณาแยกแยะสิ่งเหล่านี้ ให้เห็นตามหลักความเป็นจริงของมัน แล้วจะได้ถอนตัวเข้าไปโดยหลักธรรมชาติ เมื่อรู้แล้วเห็นแล้วว่าสิ่งเหล่านี้เป็นอย่างไร แล้ว จิตก็ถอนตัวเข้าไป

ที่เรียกว่าอุปาทานความยึดมั่นนี้มันยึดเอง แน่นหนามั่นคงเองอยู่ภายในตัว เพราะฉะนั้นจึงต้องได้แยกได้แยะด้วยปัญญา เพียงเราจะกำหนดถอนออกมาเฉย ๆ นี้ ถอนไม่ได้ ก็เลสประเภทนี้ลึกลับซับซ้อนมาก จึงต้องได้ใช้ปัญญาพิจารณาคลี่คลาย ให้เห็นตามหลักความเป็นจริงของมัน หลายครั้งหลายหนหลายตลบตบทวน ไม่ต้องกำหนดเวลาและเที่ยวที่ทำว่าได้ที่เที่ยว แก่กันพิจารณากันนั้น ถือเป็นอารมณ์เหยียบย่างไปมาอยู่ในนั้นด้วยสติปัญญาของเรา

ต่อไปก็เกิดความเคยชินเป็นธรรมชาติขึ้นมา ความเคยชินนี้คือค่อยคล่องตัวเข้าไป เห็นชัดเข้าไป เรื่องอสุภะอสุภังก็เห็นชัด เรื่อง อนิจจัง ความแปรสภาพก็ชัด เรื่อง ทุกข์ คือความเป็นทุกข์ในส่วนร่างกายและจิตใจนี้ก็ชัด อนตตา หมดทั้งตัวทั้งจิตนี้เอาอันใด เป็นสาระได้ที่ไหน เช่นจิตก็จิตกิเลสฝังอยู่ในนั้น จะเอาเป็นธรรมชาติอะไรได้ จึงเรียกว่า อนตตา ก็คือเป็นแบบเดียวกันหมด นี้แหละเรื่องการพิจารณาทางด้านปัญญา

พิจารณาอยู่นั้นไม่ปล่อยวาง ไม่ถือโอกาสสถานที่เวล่ำเวลาเป็นสำคัญยิ่งกว่าการ กำหนดการพิจารณาเรื่องของตัวเอง นี่คือผู้บำเพ็ญ แล้วจิตใจเบื้องต้นก็จะสงบอย่างที่ว่าด้วยสมาธิ ต่อมาก็จะมีความสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นด้วยปัญญา เห็นชัด ในสิ่งที่ไม่เคยเห็นก็เห็น สิ่งที่ไม่เคยรู้ก็รู้ ในร่างกายนี้แหละ

พระพุทธเจ้าบอกไว้เพียง เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ในเวลาบวชที่แรก คือผม ขน เล็บ ฟัน หนัง จากนั้นก็ให้คลี่คลายเข้าไป เอ็น กระดูก เข้าไปเรื่อย ๆ เข้าไป โน้น เราพิจารณาเองนี่จะยิ่งแยกคากว่านั้นเข้าไปอีก ไม่นับไม่คำนวณก็ตาม แต่มันจะ ชำนของมันไปหมดโดยหลักธรรมชาติแห่งการปฏิบัติ ที่รู้เห็นของตัวเอง เกิดขึ้นภายใน ตัวเอง นั่นละเป็นปัญญาประเภทที่ถอดถอนกิเลสไปโดยลำดับลำดับ

คำว่ากิเลสก็คือความเศร้าหมองมืดตื้อ ที่สร้างความทุกข์ให้สัตว์โลกได้รับอยู่ทั่ว หน้ากันไม่เว้นแม้รายเดียว นอกจากพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์เท่านั้น นั่นท่านเรียกว่ากิเลส สร้างแต่กองทุกข์ จะสร้างอย่างอื่นไม่สร้างกิเลสนะ สร้างแต่กองทุกข์ให้สัตว์ทั้งหลายนี้เท่านั้น สร้างแต่ความลุ่มหลงก็คือกิเลส กองทุกข์คือผลของมันก็เป็นกิเลส ก็ออกมาจากกิเลสนั้นแลเป็นทุกข์ ท่านจึงเรียกว่าสมุทัย คือผู้ชวนชวายนหากองทุกข์ก็ได้ แก่กิเลส ทุกข์ก็คือผลของกิเลสที่ชวนชวายนหากองทุกข์ได้แล้วก็เผาเรา ไม่ได้เผากิเลส แต่มันเผาตัวของเราเผาใจของเราให้ได้รับความทุกข์ความลำบาก

ท่านจึงสอนในเรื่องมรรค มรรคคืออะไร สัมมาสติ พิจารณาระลึกชอบอยู่ภายในร่างกายของเรา ภายใต้อีกตามถ้าเลือกพิจารณาให้เป็นอรรถเป็นธรรมแล้ว เป็นมรรคได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะภายนอกไม่ว่าภายใน เป็นมรรคได้หมด ถ้าพิจารณาในทางผูกพันแล้วก็เป็นสมุทัยได้ทั้งภายนอกภายใน

เช่น ตัวของเราเราสำคัญว่าสวยว่างาม สงวนรักษาเพื่อความสวยความงามของตน อันนี้เป็นเรื่องของสมุทัยล้วน ๆ ถ้าเราพิจารณาเรื่องภายนอกด้วยความไม่สวยไม่งาม ด้วยความแตกกระจัดกระจายทำลายเป็นดินเป็นน้ำเป็นลมเป็นไฟไปนั้น ก็เป็นเรื่องของมรรคได้หมด นี่การพิจารณาไม่มีขอบเขต นี่คือการพิจารณาทางด้านปัญญา

ให้พากันตั้งอกตั้งใจ มาอยู่นี้ก็มากต่อมากจนไม่มีที่อยู่แล้ว ศาลาเลยกลายเป็นกุฎิของพระไปเสียแล้ว นี่ฟังซิ ผมก็พยายามแนะนำสั่งสอนตามสติกำลังความสามารถของตนเท่านั้น จะให้มากกว่านี้ผมก็สอนไม่ได้แล้วเวลานี้ ธาตุชั้นนี้ก็อ่อนลงไปทุกวัน ๆ

ท่านผู้มาอยู่ก็ฟังคำนี้ถึงการมาของตน ผู้รับไว้ก็รับไว้ด้วยความสงสาร แล้วผู้อยู่ที่ฟังรู้จักประมาณในการอยู่ ควรจะอยู่ขนาดไหน ควรจะไปเวลาใด เพราะไม่ได้อยู่ในสำนักนี้ เป็นอาคันตุกะคือผู้จรมา ก็ให้ฟังทราบกำหนดเรื่องเวลาเวลาที่เหมาะสมของตนเอง อย่าให้ได้ไต่ล้อออก เวลาเข้ามาก็ง่าย เวลาจะไปในั้นยาก ไม่ถูก เป็นคนเห็นแก่ตัว อันนี้ก็เป็นที่เลสแทรกเข้ามา ผู้อื่นก็อยู่ไม่ได้

เพราะวัดนี้มีพอดี เหมือนกับน้ำที่เต็มแก้ว เอน้ำที่ไหนมาเทก็ล้นออกหมด ไหลออกหมดนั่นแล นี่วัดนี้เต็มแล้ว มีมากมีน้อยเท่าไรก็ต้องล้นต้องไหลออกไป นี่เราก็ต้องรู้อย่างนั้นผู้มาอยู่ที่ดี ให้รู้จักประมาณ ออกไปก็ให้ไปบำเพ็ญตน ในสถานที่ใดธรรมจะเกิด ให้เสาะแสวงหาในสถานที่นั้น สถานที่ใดกิเลสจะเกิดให้ระมัดระวัง อย่ามีความชินชา อย่าเป็นพระทันสมัย อย่างที่เขาออกในหนังสือพิมพ์น่านุเคราะห์นะ

อย่างที่เทศน์ผิดไปที่ตรงไหน เทศน์เกี่ยวกับเรื่องเทวทัตโทรทัตน์ วิติโอ สุตทัตย์ มันก็มาประกาศออกมาอย่างน่าอัศจรรย์เหลือเกินนะ อยากมุดดิน พระของเราที่ช่องสุ่ม ทำตัวเป็นโจรเป็นมารไปฉกฉักสิ่งเหล่านี้แหละมา นี่เราขอพูดเพียงย่อ ๆ เท่านั้น พระฟังซิเป็นยังไง ทำไมถึงต้องไปทำอุจาดบาดตาถึงขนาดนั้น ดูไม่ได้เลย

นี่เพราะความอยาก อยากจนลืมนิยามธรรม อยากจนหน้าด้าน อยากจนหาความอยากไม่ได้เลย ความอยากดูอยากเห็นอยากให้เป็นเหมือนอย่างชาวโลกเขา โลกเขามีก็อยากมี เราไม่ใช่โลก เราเป็นพระ เราเป็นธรรม เราอาศัยธรรมอยู่ กินอยู่หลับนอนกับธรรม ฟังเป็นฟังตายกับธรรม แล้วเอาโลกเข้ามาเกี่ยวข้องกับตนเองอย่างนั้น มันไม่ถูก นี่ก็ยังเสาะแสวงหามาได้อย่างไม่อายใครเลย อย่างนี้มันเกินไปพระเรา นี่ละที่ทำให้ศาสนาเสื่อมลงไป ๆ ก็พุทธบริษัทนั้นแหละ

ตั้งพระพุทธเจ้าที่ทรงแสดงไว้แล้วว่า ผู้ที่จะทำศาสนาให้เสื่อมก็ทำให้เจริญก็ดี จะเป็นใครที่ไหนไป นอกจากพุทธบริษัทนี้เท่านั้น คือ ภิกษุ อุบาสก อุบาสิกา ภรวาส ญาติโยมกับพระนี่เท่านั้นแหละ พระเณรของเราที่ จะทำให้เจริญก็ทำให้เสื่อมก็ดี แต่เวลานี้มันมักจะมีแต่ทำให้เสื่อมทำให้ฉิบหายละซี ที่จะทำให้เจริญไม่ค่อยมี เช่นสิ่งที่กล่าวมาเหล่านี้มันเป็นเรื่องความฉิบหาย เหมือนกับไฟเผาโลกนั่นเอง แล้วเอามาเผาทำไม เผาวัดเผาพระเผาพระเณรเผาหัวตัวเองมีอย่างหรือ เรารู้ด้วยกันทุกคน มีตามแบบตามฉบับอยู่แล้ว

ธรรมะท่านสอนไว้หมดแล้ว ทำไมจึงหน้าตื้อหน้าด้านไปเสาะไปแสวงหาสิ่งเหล่านี้ นี่ละที่ว่าทำลายศาสนา ก็คือทำลายอย่างนี้เองจะไปทำลายที่ไหน ศาสนาเป็นของส่วนรวมที่ชาวพุทธของเราทั้งหลายได้นับถือ เมื่อเห็นผู้หนึ่งทำความเสียหายขึ้นมา ก็ต้องกระเทือนกันหมดทั้งประเทศนั่นซิ ซึ่งเป็นชาวพุทธด้วยกัน เราเห็นกันอยู่แล้วอย่างนี้มันเป็นของดีเมื่อไร

ท่านสอนให้หลบให้หลีก ธรรมท่านสอนให้หลบให้หลีกไม่ให้กล้าให้หาญ เหมือนอย่างที่พูดแล้วตะกี้นี้ สิ่งไม่ควรดูอย่าดู สิ่งไม่ควรฟังอย่าฟัง เช่นอย่างนี้เป็นของควรดูเมื่อไร เป็นของควรฟังเมื่อไร เป็นของควรสัมผัสถูกต้องได้เมื่อไร เป็นของที่ควรสนใจได้เมื่อไร นอกจากปิดออก ๆ โดยลำดับ ไม่ให้มาผ่านเลยทางตา หู จมูก ลิ้น กาย แม้แต่จิตยังไม่ให้คิดเลยเรื่องเหล่านี้ ทำไมเราจึงต้องไปเสาะแสวงหาเอามา เผาศาสนาของคนทั้งบ้านทั้งเมืองทั้งประเทศ ให้ฉิบหายล่มจมไปตาม ๆ กัน เพราะเราเพียงคนเดียวรายเดียวนี้ มันสมควรละหรือ

เพราะเราก็เป็นพระเสียด้วยนะ พระเรานี้มันจุจาดขนาดไหนพิจารณาซิ หยาบ โลงขนาดไหน ขอให้ท่านทั้งหลายฟังไว้จำไว้ สอนนี้สอนท่านทั้งหลายผู้ที่มาศึกษาอบรมอยู่ในสถานที่นี้ให้รู้สึกตัว อย่าให้เป็นดังที่เคยเป็นมาแล้วภายนอกนั้น อย่าให้กลับมาเป็นเรื่องของตัวเอง ให้มีความขะแยง เอ้า กิเลสมันต้องการเราให้หักกิเลสอย่างแรง เอาให้กิเลสคอขาดเสียทีซิ พูดแล้วทุเรศ

เวลานี้มีแต่กิเลสเอาเราคอขาดนะ ถูกลากถูกไถไป อู๊ย ทุกแบบทุกแผนนำสลดสังเวชนะเวลานี้ ศาสนาเลยจะมีแต่ชื่อในตำรับตำราเท่านั้นแหละ ความประพฤติปฏิบัติของผู้นับถือศาสนาจะไม่มีเวลานี้ละ ค่อยหมดไป ๆ เรื่องผ้าเหลืองก็เคยพูดแล้วมีดมไปตามร้านตามตลาด อยู่ที่ไหนก็มี อันนั้นเป็นเครื่องประกาศให้โลกเขาทราบว่ เราคือนักบวชที่ทรงผ้ากาสาวพัสตร์คือผ้าข้อมผ้าด ไม่ใช่ผู้ถูกลู่ถูกงไม่มีหิริโอตตปปะภายในจิตใจ เพศนี้เป็นเพศที่มีหิริโอตตปปะอย่างยิ่ง พระพุทธเจ้าคือศาสดาองค์เอก ตลอดถึงสาวกทั้งหลายทุก ๆ พระองค์และทุก ๆ องค์ เป็นเพศที่มีหิริโอตตปปะ เป็นเพศที่มี

เหตุมีผลทั้งนั้นครองผ้ากาสาวพัสตร์นี้ แล้วพวกเราครองมันทำไมจึงเป็นเพศเทวทัตไปได้

เทวทัตพระพุทธเจ้าก็ตำหนิ ธรรมท่านก็ตำหนิอยู่แล้ว แล้วทำไมเราจึงมาสมัครเป็นได้ทั้ง ๆ ที่ก็รู้อยู่ ให้จำเอาทุกองค์ ๆ ที่มาศึกษาอยู่ที่นี่ อย่าให้มีเป็นอันขาดนะ ถ้าไม่ยอมคบชวาทตายแล้วก็อย่าให้มี ถ้าองค์ไหนกล้าแล้วเอาเถอะวางั้นเลย หมัด ถ้าเป็นสัตว์ก็ไม่มีเจ้าของ คอยแต่จะขึ้นเขียงเท่านั้นเอง

โห ศาสนาล่วงมาเพียงเท่านั้นก็น่าทุเรศนะ มองไป ๆ แม้แต่ในวัดเรานี้ไม่ว่าที่อื่นที่ใด ไม่มีด้วยเจตนาก็ตาม สิ่งที่เป็นกิเลสมันก็ต้องเป็นกิเลสวันยังค่ำ สิ่งที่น่าติมันก็ต้องได้ต้อยนั่นแหละ สิ่งที่มีนขวางมันต้องขวาง ต้องได้ดูดำว่าการกล่าวกันอยู่เรื่อย ๆ อย่างนี้เอง จึงให้ระมัดระวัง ความไม่มีเจตนาจะไม่เป็นกิเลสได้หรือ มันเป็นกิเลสได้มันขวางได้ จึงต้องได้ระมัดระวังกัน ให้สอดสติเข้าไปให้ได้รู้สิ่งที่ไม่เจตนา มันผิดหรือถูก ถ้าไม่เช่นนั้นไม่ได้นะ

โห หมัดไป ๆ ฟังแต่ว่าโโฮโโฮ ๆ เอะมันอดอุทานในใจไม่ได้นะ ก็ตามีหุมีใจมีมันอดคิดไม่ได้ ตาทั้งวันมันสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับสิ่งต่าง ๆ หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมพันธ์ ใจมันคิดอยู่ตลอดเวลา คิดแง่ใดมันก็คิดอยู่ตลอด ทำไมจะไม่ทราบเหตุทราบผลเรื่องความดีความชั่วผิดถูกต่าง ๆ ของโลกของภavnอกภายในละ มันต้องคิดต้องรู้โดยดีละ จึงขอให้ท่านทั้งหลายระมัดระวังนะ

สิ่งเหล่านี้จะเต็มบ้านเต็มเมืองแล้วยังไม่แล้ว ยังจะเต็มวัดเต็มวาอีก ก็หมดละ ศาสนาพุทธเรา เรื่องชาวบ้านเราไม่ได้ว่าละมันเรื่องของเขา นี่เราสอนพระของเรา แล้วพระก็เป็นพระกรรมฐานเสียด้วย จึงต้องสอนลงอย่างเด็ดขาด ถ้าผู้ตั้งใจมุ่งธรรมมุ่งธรรมจริง ๆ แล้วเด็ดขาด อย่าให้มีเป็นอันขาด ให้ปฏิบัติอย่างนั้นทีเดียว ถ้าใครยังดื้อยังดื้อยังหาญทำอยู่แล้ว ก็บอกว่าให้ไปหาโลงมาไว้เลย เผากันทั้งเป็นเลยแหละพระองค์นั้น อย่าเอาไว้เลยมันหนักศาสนาของพระพุทธเจ้า อยู่ในวัดใดก็ให้เผาเลยวัด อย่าให้มีเหลือเลยถ้าลงมีพวกโทรทัศน วิดีโอ เข้าไป

ตัววิดีโอนี้สำคัญมากนะ แหม นรกจกเปรตเต็มอยู่ในนั้นหมด เรื่องต่าง ๆ นานาทั่วโลกดินแดนรวมเข้ามาในวิดีโอทั้งหมด เรื่องราวที่เกิดมาจากบ้านไหนเมืองใดมาจากเมืองนอกเมืองในไม่สำคัญ มาได้หมดมาเผาได้หมด ต้นเหตุก็คือ เทวทัตโทรทัศน เป็นฐานที่ตั้งของสิ่งเหล่านี้ จะมากองกันอยู่ที่นี่แหละ เผาวัดเผาพาหมดละ

หิริโอตตปปะไม่มี เมื่อมันด้านจริง ๆ แล้วก็เหมือนสั้นเท้า เป็นยังงัยสั้นเท้า ลงมันด้านแล้วไม่เหมือนหนังที่ละเอียดนะ หนังอ่อนหนังละเอียดเป็นอย่างหนึ่ง ถูกอะไรก็เจ็บก็ปวดแสบร้อนอย่างรวดเร็ว แต่สั้นเท้านี้ไม่นะ มันด้านขนาดนั้น ใจของพระเถระเรา

ถ้างได้เป็นอย่างนั้นแล้ว นั้นแหละเป็นพระณรสน์แท้ มันด้านยิ่งกว่านั้น แล้วก็ทำลาย
ไปเรื่อย ๆ ศาสนา ทำลายจิตใจประชาชนชาวพุทธให้ล้มจมฉิบหายไปตาม ๆ กัน
เพราะการทำของตนนั้นแล

จึงขอให้พากันคิดให้มากนะเรื่องเหล่านี้ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย นี่เขาก็ประกาศ
หนังสือพิมพ์มาให้เห็นเป็นพยานที่เราสอนไว้แล้ว เราได้อ่านดูแล้ว โอ๊ย น่าสลดสังเวช
นะ เลยเป็นแก้งโจร เข้าไปฉกฉักสิ่งเหล่านี้เข้ามาในวัดในวา เมาวัดเมาวา โห น่าทุเรศ
เอาละเท่านั้นพอ